

VSDTP:n ULKOMAISTEN JAOSTOJEN KONFERENSSI ⁷⁸

Muutamia päiviä sitten päätti työnsä VSDTP:n ulkomaisten jaostojen konferenssi, joka pidettiin Sveitsissä. Paitsi puhtaasti ulkomaisten asioiden käsittelyä — niistä yritämme kertoa vaikkapa lyhyesti Pää-äänenkannattajan seuraavissa numeroissa — konferenssi laati päätöslauselmat tärkeästä ja päivänpolttavasta sotakysymyksestä. Julkaisemme viipymättä nämä päätöslauselmat siinä toivossa, että niistä on hyötyä kaikille sosialidemokraateille, jotka vakavasti etsivät tietä päästäkseen käsiksi tositoimiin ja pois nykyisestä mielipiteiden kaaoksesta, joka itse asiassa on sitä, että sanoissa tunnustetaan internationalismi, mutta teoissa pyritään hinnalla millä hyvänsä, tavalla tai toisella, rakentamaan sovinto sosialishovinismin kanssa. Lisäämme, että „Euroopan Yhdysvaltojen” tunnuksesta käyty väittely muodostui luonteeltaan yksipuolisen poliittiseksi, ja kysymyksen pohdintaa päätettiin lykätä, kunnes lehdistössä on käsitelty asian *taloudellista* puolta.

KONFERENSSIN PÄÄTÖSLAUSELMAT

Kannattaen Keskuskomitean manifestia, joka on julkaistu 33. numerossa *, konferenssi hyväksyy propagandan parempaa suunnitelmallisuutta silmälläpitäen seuraavat teesit:

SODAN LUONTEESTA

Nykyinen sota on luonteeltaan imperialistista. Tämän sodan ovat synnyttäneet sen kauden olosuhteet, jolloin kapitalismi on saavuttanut korkeimman kehitysvaiheensa;

* Ks. tätä osaa, ss. 11—20. *Toim.*

jolloin oleellisin merkitys ei ole enää yksinomaan tavarain viennillä, vaan myös pääoman viennillä; jolloin tuotannon kartellointi ja talouselämän kansainvälistyminen ovat saavuttaneet huomattavat mittasuhteet; jolloin siirtomaapolitiikka on johtanut siihen, että miltei koko maapallo on jaettu; — jolloin maailmankapitalismin tuotantovoimat ovat kasvaneet kansallisvaltiollisten jaotusten rajoitettujen puitteiden ylitse; — jolloin sosialismin toteuttamisen objektiiviset edellytykset ovat täysin kypsyneet.

„ISÄNMAAN PUOLUSTAMISEN“ TUNNUKSESTA

Nykyisen sodan todellisena olemuksena on Englannin, Ranskan ja Saksan välinen taistelu siirtomaiden jaosta ja kilpailevien maiden rosvoamisesta sekä tsarismien ja Venäjän hallitsevien luokkien pyrkimys vallata Persia, Mongolia, Aasian puoleinen Turkki, Konstantinopoli, Galitsia j.n.e. Itävallan—Serbian sodassa ilmenevillä kansallisilla seikoilla on aivan toisarvoinen merkitys, eivätkä ne muuta sodan yleistä imperialistista luonnetta.

Koko talouselämän ja diplomatian historia viimeksi kuluneiden vuosikymmenien ajalta osoittaa, että kumpikin sotivien kansakuntien ryhmä oli johdonmukaisesti valmistellut nimenomaan tämän luontoista sotaa. Kysymyksellä, kumpi ryhmä antoi ensimmäisen sotilaallisen iskun tai julisti sodan ensimmäisenä, ei ole mitään merkitystä sosialistien taktiikkaa määriteltäessä. Fraasit isänmaan puolustamisesta, vihollisen maahanhyökkäyksen torjumisesta, puolustussodasta y.m.s. ovat molemmin puolin pelkkää kansan pettämistä.

Niiden tosikansallisten sotien perustana, joita käytiin varsinkin vuosien 1789—1871 kaudella, oli pitkäaikainen prosessi — kansalliset joukkoliikkeet, taistelu absolutismia ja feodalismia vastaan, kansallisuussorron kukistaminen ja valtioiden luominen kansallisella perustalla, mikä oli kapitalistisen kehityksen edellytys.

Tämän kauden luoma kansallinen ideologia jätti syvät jälkensä pikkuporvariston joukkoihin ja osaan proletariaatista. Tätä seikkaa käyttävät hyväkseen nyt, aivan toisenlaisella, imperialismin kaudella, porvariston sofistit ja heidän perässään laahustavat sosialismin petturit aiheuttaak-

seen työläisten keskuudessa hajaannuksen ja kääntääkseen näiden huomion pois luokkatehtävistään ja porvaristonvastaisesta vallankumoustaistelusta.

„Kommunistisen Manifestin” sanat, että „työläisillä ei ole isänmaata”, pitävät nyt paikkansa enemmän kuin koskaan ennen. Vain proletariaatin kansainvälinen taistelu porvaristoa vastaan voi suojata proletariaatin saavutukset ja raivata sorretuille joukoille tien parempaan tulevaisuuteen.

VALLANKUMOUKSELLISEN SOSIALIDEMOKRATIAN TUNNUKSET

„Nykyisen imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi on ainoa oikea proletaarinen tunnus, jonka Kommuunin kokemus on viitoittanut ja Baselin (1912) päätöslauselma hahmotellut ja joka juontuu korkealle kehittyneiden porvarillisten maiden välisen imperialistisen sodan kaikista ehdoista” *.

Kansalaissota, johon vallankumouksellinen sosialidemokratia nykyisellä aikakaudella kehottaa, on taistelua, jota proletariaatti käy ase kädessä porvaristoa vastaan kapitalistien luokan pakkoluovuttamiseksi edistyneimmissä kapitalistisissa maissa, demokraattisen vallankumouksen puolesta Venäjällä (demokraattinen tasavalta, 8-tuntinen työpäivä, tilanherramaiden konfiskointi), — tasavallan puolesta yleensä kaikissa takapajuisissa monarkistisissa maissa j.n.e.

Ne äärettömän raskaat onnettomuudet, joita sota aiheuttaa joukoille, eivät voi olla synnyttämättä vallankumouksellisia mielialoja ja liikehtimisiä, joita kansalaissodan tunnuksen tulee yleistää ja suunnata.

Tällä haavaa työväenluokan järjestö on pahasti hajalla. Mutta vallankumouksellinen kriisi kypsyy siitä huolimatta. Sodan jälkeen kaikkien maiden hallitsevat luokat jännittävät entistä lujemmin voimansa lyödäkseen proletariaatin vapautusliikkeen takaisin pitkiksi vuosikymmeniksi. Silloin, kun vallankumouksen kehitysvauhti on nopeaa, ja myös silloin, kun kriisi on luonteeltaan pitkistyvää, tulee vallankumouksellisen sosialidemokratian tehtävänä olemaan se, ettei kieltäydytä tekemästä pitkällistä, jokapäiväistä työtä eikä hyljeksitä ainoatakaan entisistä luokkataistelun

* — Ks. tätä osaa, s. 20. *Toim.*

menetelmistä. Sen tehtävänä tulee olemaan niin parlamentarismien kuin taloudellisenkin taistelun suuntaaminen opportunistia vastaan, joukkojen vallankumouksellisen taistelun hengessä.

Ensimmäisinä askelina nykyisen imperialistisen sodan muuttamisessa kansalaissodaksi on mainittava: 1) ehdoton kieltäytyminen äänestämästä sotamäärärahojen puolesta ja eroaminen porvarillisista ministeristöistä; 2) täydellinen irtisanoutuminen „kansallisrauhan” (bloc national, Burgfrieden) politiikasta; 3) illegaalisen järjestön muodostaminen kaikkialla, missä hallitukset ja porvaristo, julistaen sotatilan, lakkauttavat perustuslailliset vapaudet; 4) ampumakaivannoissa ja yleensä sotatantereilla tapahtuvan sotivien kansakuntien sotilaiden veljeilyn kannattaminen; 5) yleensä proletariaatin kaikkinaisten vallankumouksellisten joukkoesiintymisten tukeminen.

OPPORTUNISMI JA II INTERNATIONALEN VARARIKKO

Toisen Internationalen vararikko on sosialistisen opportunistin vararikko. Tuo opportunisti kasvoi työväenliikkeen „rauhallisen”, nykyistä kehityskautta edeltäneen kauden tuotteena. Se kausi opetti työväenluokalle sellaisia tärkeitä taistelukeinoja kuin parlamentarismien ja kaikkien legaalisten mahdollisuuksien käyttäminen, taloudellisten ja poliittisten joukkojärjestöjen sekä laajan työväenlehdistön perustaminen j.n.e. Toisaalta tuo kausi synnytti pyrkimyksen luokkataistelun kieltämiseen ja yhteiskunnallisen rauhan saarnaamiseen, sosialistisen vallankumouksen kieltämiseen, illegaalisten järjestöjen periaatteelliseen kieltämiseen, porvarillisen patriotismin tunnustamiseen j.n.e. Työväenluokan tietyt kerrokset (työväenliikkeen byrokratia ja työläisaristokratia, jolle tipahteli pikku muruja siirtomaiden riiston tuottamista tuloista ja niistä tuloista, joita heidän „isänmaansa” etuoikeutettu asema maailmanmarkkinoilla antoi) sekä sosialististen puolueiden sisällä olleet pikkuporvarilliset mukanaolijat olivat noiden pyrkimysten tärkein yhteiskunnallinen tuki ja proletariaattiin kohdistuvan porvariston vaikutuksen johdin.

Opportunistin turmiollinen vaikutus on tullut erittäin selvästi ilmi siinä politiikassa, jota II Internationalen viral-

listen sosialidemokraattisten puolueiden enemmistö on harjoittanut sodan aikana. Määrärahojen puolesta äänestämisen, ministeristöihin meno, „kansalaisrauhan” politiikka ja illegaalisesta järjestöstä kieltäytyminen aikana, jolloin legaalisuus on riistetty, merkitsee Internationalen tärkeimpien päätösten rikkomista ja suoranaista sosialismin kavaltaamista.

III INTERNATIONALE

Sodan synnyttämä kriisi on paljastanut opportunistin todellisen olemuksen näyttäen sen, että opportunisti toimii porvariston suoranaisena apurina proletariaattia vastaan. Sosialidemokratian niin sanottu „keskusta” Kautsky etunenässä on tosiasiallisesti luisunut täydellisesti opportunistiin, jota se verhoaa erittäin vahingollisilla tekopyhillä fraaseilla ja väärentämällä marxilaisuutta imperialismin mukaiseksi. Kokemus on osoittanut, että sosialistisen katsantokannan puolustaminen esim. Saksassa kävi mahdolliseksi vain siten, että rikottiin päättäväisesti puolueen huipputerroksen enemmistön tahtoa vastaan. Olisi vahingollista kuvittelua, jos uskottaisiin, että todella sosialistisen Internationalen uudelleen muodostaminen on mahdollista ilman perinpohjaista järjestöllistä rajankäyntiä opportunistien kanssa.

VSDTP:n pitää tukea proletariaatin kaikkia internationalistisia ja vallankumouksellisia joukkoesiintymisiä ja pyrkiä lähentämään toisiinsa Internationalen kaikkia shovinisminvastaisia aineksia.

PASIFISMI JA RAUHAN TUNNUS

Eräs työväenluokan pettämisen muotoja on pasifismi ja abstraktinen rauhan propagointi. Kapitalismin ja varsinkin sen imperialismivaiheen aikana sodat ovat kiertämättömiä. Mutta toisaalta sosialidemokraatit eivät voi kieltää vallankumouksellisten sotien, s.o. ei imperialististen, vaan sellaisten sotien positiivista merkitystä, joita käytiin esim. vuodesta 1789 vuoteen 1871 kansallisuussorron kukistamiseksi ja kapitalististen kansallisvaltioiden luomiseksi feodaalisesti pirstoutuneista valtioista tahi joita saatetaan käydä niiden aikaansaannosten suojaamiseksi, joita porvaristonvastaisessa taistelussa voittava proletariaatti on valloittanut.

Sellainen rauhan propagointi, jonka yhteydessä ei kutsuta joukkoja vallankumouksellisiin tekoihin, saattaa nyky-aikana vain kylvää illuusioita, turmella proletariaattia herättämällä siinä luottamusta porvariston inhimillisyyteen ja tehdä siitä sotivien maiden salaisen diplomatian leikkikalun. Syvästi virheellinen on muun muassa ajatus niin sanotun demokraattisen rauhan mahdollisuudesta ilman useita vallankumouksia.

TSARISTISEN MONARKIAN TAPPIO

Imperialistista sotaa käyvää omaa hallitusta vastaan suunnatun taistelun ei pidä missään maassa lakata sen vuoksi, että vallankumouksellisen agitaation seurauksena tämä maa mahdollisesti kärsii tappion. Hallituksen armeijan tappio heikentää kyseistä hallitusta, auttaa sen orjuuttamien kansojen vapautumista ja tekee helpommaksi kansalaissodan hallitsevia luokkia vastaan.

Venäjän suhteen tämä teesi pitää erittäin tarkasti paikkansa. Venäjän voitto tuo tullessaan taantumuksen voimistumisen koko maailmassa, taantumuksen voimistumisen maan sisällä ja sitä seuraa kansojen täydellinen orjuuttaminen jo vallatuilla alueilla. Sen vuoksi Venäjän tappio on kaikissa olosuhteissa pienin paha.

SUHTAUTUMINEN MUIHIN PUOLUEISIIN JA RYHMIIN

Saatuaan aikaan shovinismin riehunnan sota paljasti sen, että shovinismi on saanut valtoihinsa sekä demokraattisen (narodnikkilaisen) intelligenssin, eserräin puolueen — joiden oppositiovirtaus „Myslissa” on aivan horjuvalla kannalla — että Plehanovin tukeman likvidaattorien ydinjoukon („Nasha Zarja”). Shovinismin kannalla ovat tosiasiallisesti sekä Organisaatiokomitea, Larinin ja Martovin harjoittamasta shovinismin peitetystä kannattamisesta alkaen Axelrodin harjoittamaan patriotisminaatteiden periaatteelliseen puolusteluun saakka, — että Bund, jossa on voitolla saksalaismielinen shovinismi. Brysselin (vuoden 1914 heinäkuun 3 päivän) liittoutuma on kokonaan hajonnut. Ja „Nashe Slovon” ympärille ryhmittyneet ainekset horjuvat — toisaalta ne tuntevat platonista myötätuntoa internationalismia kohtaan ja toisaalta pyrkivät hinnalla millä hyvänsä

yhtenäisyyteen „Nasha Zarjan” ja Organisaatiokomitean kanssa. Samalla tavalla horjuu Tshheidzen sosialidemokraattinen ryhmä, joka toisaalta on erottanut riveistään plehanovilaisen, s.o. shovinisti Mankovin, mutta toisaalta haluaa hinnalla millä hyvänsä salata Plehanovin, „Nasha Zarjan”, Axelrodin, Bundin y.m. shovinismin.

Sosialidemokraattisen työväenpuolueen tehtävänä Venäjällä on lujittaa edelleen sitä proletaarista yhtenäisyyttä, jonka vuosina 1912—1914 loi pääasiallisesti „Pravda”⁷⁹, jälleenrakentaa työväenluokan sosialidemokraattiset puoluejärjestöt sosialishovinistien kanssa toimitettavan jyrkän järjestöllisen rajankäynnin pohjalla. Väliaikaisten sopimusten teko on sallittua vain niiden sosialidemokraattien kanssa, jotka kannattavat jyrkkää järjestöllistä erontekoa Organisaatiokomiteasta, „Nasha Zarjasta” ja Bundista.

*Kirjoitettu viimeistään helmikuun 19
(maaliskuun 4) pnä 1915*

*Julkaistu maaliskuun 29 pnä 1915
„Sotsial-Demokrat” lehden
40. numerossa*

Julkaistaan lehden tekstin mukaan
